

ÖLÜMÜN AYNASINDAN BAKABİLİYOR MUYUZ ?

İSA AĞÜL YAZDI

Bütün gibi değildi. Farklıydı. Herkes ağlayarak başlarken yaşama o sessizlikle başlamıştı.

Ağlamakla başlayan sessizlikle sona ererdi. Başlangıcı olan bir şeyin kesinlikle sonu olacaktı.

Yaşam bir devrandı. Emaneti devam ettirmektir. Vakti geldiğinde ' yaşam bayrağını ' teslim etmektir.

Ömür; kaynağından doğan, arkasını belirlemek için tırnakları ile toprağı ve kayaları kazan, akışını sağlayan, ana kaynağının çoğunluğuna dönen, yaşanması gerekenleri yaşayıp yaşanmışlıkları kendisiyle beraber gizemli hale getiren, saklayan, belki de yitikleştiren, sessiz sessiz yol alırken bazen de çağlayan bir ırmaktı sanki.

Kaynağından beslenebilmesi için rahmet damlalarına muhtaçtı. Onun için damlalar bereketti. Öz suyunun, ab-ı hayatın gıdasıydı. Nimetti. Şifa idi. Özüydü.

Kendisinden. Değer katandı. Kendisinin gereğiydi. Kendisini gerçek anlamda tanımasıydı, bilmesiydi. Kim olduğunun, nereden gelip nereye ve niçin aktığının özünde sorgulamasının miftahıydı damlalar suyun.

Özünün kirlenmesine tahammülü yoktu. Kendisine katılan dereleri seçmek istedi.

Sellerden çok korkardı. Kendisini bulandırıp kirleteceğini ataları tembih etmişti. Şimşeklerim çakış biçimine, gök gürültülerinin sesine göre üzerine düşecek damlaları tahmin ediyordu. Korkusu da hiç gitmiyordu. Yapacağı bir şey de yoktu. Çaresi, kendi lisanında 'Yaşam Veren' e dua etmesiydi.

Sürekli hareketli olduğundan yalnızlığı hiç ama hiç sevmezdi. Ruhunun derinliğine, zihninin ufkuna, kalbinin genişliğine göre dostları vardı. Her an onlarla beraberdi. Dostlarının mutluluklarını gördüğünde ve hissettiğinde yürekten çağıldardı. Şelale olurdu. Terk edeni, yok olanı gördüğünde, aradığı dostu bulamadığında sessizleşirdi. Suskunlaşırdı.

Güneşten kaçmak isterdi. Buharlaşıp yitikleşmekten korkardı. Hilali severdi. Onunla karanlığın içinde aydınlığı yaşardı. Biliyordu ki; bir gün kendisi de buharlaşıp gidecekti. Zamanını bilmiyordu. Bilse ne yapardı ki...

O nedenle ölümün aynasını karşısından hiç ayırmazdı. Onun için en güzel eğitici ölümün aynasıydı.

Hakikaten bizler, ölümün aynasına bakabiliyor muyuz ?